

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, so sídlom v B., zastúpenej spoločnosťou T., so sídlom v B., proti žalovaným **1/ L.**, bývajúcemu v L. a **2/ J.**, bývajúcemu v B., **o zaplatenie 13 996,41 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 6 C 80/2012, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2013 sp. zn. 6 Co 183/2013, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2013 sp. zn. 6 Co 183/2013 v častiach týkajúcich sa trov konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ť v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 8. januára 2013 č.k. 6 C 80/2012-94 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 11 240,74 € spolu s úrokmi z omeškania špecifikovanými vo výrokovej časti rozsudku, a to v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vo zvyšku návrh zamietol. Žalobkyni priznal náhradu trov konania 503,70 € a náhradu trov právneho zastúpenia 735,19 €, spolu 1 238,89 €, ktoré sú žalovaní 1/ a 2/ povinní zaplatiť advokátskej kancelárii T., Bratislava, v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa a následne aj žalovaní 1/ a 2/. Po doručení odvolania žalovaných 1/ a 2/ žalobkyni na vyjadrenie,

žalobkyňa samostatným podaním z 24. júna 2013 podľa § 96 ods. 1 O. s. p. vzala návrh späť v celom rozsahu pričom navrhla, aby súd konanie zastavil.

Krajský súd v Žiline na odvolania žalobkyne a žalovaných 1/ a 2/ uznesením z 27. augusta 2013 sp. zn. 6 Co 183/2013 pripustil späťvzatie návrhu na začatie konania, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6 C 80/2012-94 z 8. januára 2013 zrušil a konanie zastavil. Rozhodol, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému 1/ trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 1 889,75 € a zaplatiť ich na účet právneho zástupcu žalovaného 1/ JUDr. Z., advokátky so sídlom v L., do troch dní. Ďalej žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanému 2/ trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2 267,70 € a zaplatiť ich na účet právneho zástupcu žalovaného 2/ JUDr. P., advokáta so sídlom v L., do troch dní. V odôvodnení uviedol, že na základe procesného úkonu žalobkyne pripustil späťvzatie návrhu na začatie konania podľa ust. § 208 O. s. p., rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil. Odvolací súd vzhľadom na popísanú procesnú situáciu aplikoval vo veci ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. V dôsledku procesného úkonu žalobkyne (dispozitívny úkon späťvzatia návrhu) došlo k zastaveniu konania, pričom z dôvodov späťvzatia jednoznačne vyplýva, že podnetom k nemu nebolo správanie žalovaných. Procesné zavinenie za zastavenie konania teda jednoznačne zaťažuje žalobkyňu. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovaným účelne vynaložené trovy, ktoré im vznikli pri bránení ich práva. Predmetom konania bol žalobný návrh na zaplatenie sumy 13 996,41 € spolu s úrokmi z omeškania, ktoré predstavovali sumu 6 242,47 €, čo je spolu 20 238,88 €, pričom žalobkyňa žiadala zaviazat' obidvoch žalovaných na zaplatenie uplatneného nároku spoločne a nerozdielne. V nadväznosti na uvedené stanovil tarifnú odmenu na sumu 370,14 € za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. augusta 2013 sp. zn. 6 Co 183/2013 v častiach týkajúcich sa náhrady trov konania podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Omyl súdu pri aplikácii práva podľa názoru generálneho prokurátora spočíva v nesprávnom výklade ustanovení § 9 ods. 1, § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Uviedol, že odvolací súd tarifnú hodnotu veci stanovil ako súčet hodnoty veci (13 996,41 €) a kapitalizovanej hodnoty príslušenstva (6 242 €), napriek tomu, že príslušenstvo

nebolo žalobkyňou ako kapitalizovaná hodnota a samostatná vec uplatňované. Tým dospel k nesprávnemu stanoveniu tarifnej hodnoty veci pre výpočet tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo výške 370,14 €. Túto výšku tarifnej hodnoty použil pri výpočte právneho zastúpenia u oboch žalovaných.

Žalovaní sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je podané opodstatnene.

V prvom rade treba uviesť, že mimoriadne dovolanie voči právoplatnému súdnemu rozhodnutiu možno považovať za prípustné.

Dovolací súd sa pri hodnotení tejto zásadnej otázky opieral o nasledujúce právne úvahy.

Posudzovanie prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky už dlhší čas významne rezonuje v súdnej judikatúre aj v právnej vede a je spojená s odchylnými právnymi názormi. V praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa spravidla tento mimoriadny opravný prostriedok rešpektoval ako účinný prostriedok nápravy tých pochybení, ktoré zákonodarca taxatívnym spôsobom pomenoval v ustanovení § 243e Občianskeho súdneho poriadku. Podmienky pre jeho uplatnenie určovalo i zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. Rc 36/2008. Tento procesný inštitút akceptoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Ako príklad možno uviesť jeho nález sp. zn. *I. ÚS 118/2013* z 22. januára 2014, ktorým bolo vyslovené porušenie práva sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 2/2011 o zamietnutí mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Navyše inštitút mimoriadneho dovolania má mať naďalej svoje nenahraditeľné miesto v civilnom konaní, keďže oba schválené vládne návrhy zákonov – Civilný sporový poriadok (viď ustanovenie § 458 ods. 1, ods. 2) ako aj Civilný nesporný poriadok (viď ustanovenie § 78

ods. 1, ods. 2) ho znovu upravujú. Z dôvodovej správy týchto nových kódexov vyplýva, že jeho legislatívna modifikácia vychádza zo štrasburskej judikatúry.

Ani Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach z 9. júna 2015 vo veciach DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 72493/10), PSMA, spol. s r.o. v. Slovenská republika (sťažnosť č. 42533/11) a COMPCAR, s.r.o. (sťažnosť č. 25132/13) *expressis verbis* nevytlúčil možnosť kasácie právoplatného súdneho rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní.

Podľa všeobecných zásad (napr. bod 77 rozsudku vo veci DRAFT-OVA, a.s. v. Slovenská republika), ktoré tento medzinárodný súd zosumarizoval, platí, že *„jedným zo základných aspektov právnych princípov je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného požaduje, aby sa právoplatné a definitívne rozhodnutia súdov nespochybňovali. Tento princíp neumožňuje žiadnej zo strán pokúšať sa o obnovenie konania len preto, aby dosiahla opätovné konanie pred súdom a iné rozhodnutie. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné konanie. Odklonenie od tejto zásady je odôvodnené, len ak existujú okolnosti zásadného a závažného charakteru. Právomoc súdov vyššej inštalácie rušiť alebo meniť právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie by sa mala realizovať s cieľom nápravy zásadných pochybení. Táto právomoc sa musí uplatňovať tak, aby udržiavala v maximálnej možnej miere spravodlivú rovnováhu medzi záujmami jednotlivca a nutnosťou zabezpečiť účinnosť justičného systému. Medzi dôležité okolnosti, ktoré v tejto súvislosti treba brať do úvahy, patrí najmä účinok obnoveného konania a nasledujúceho konania na situáciu sťažovateľa a otázka, či k obnoveniu konania došlo na žiadosť samotného sťažovateľa; dôvody, na základe ktorých vnútroštátne orgány zvrátili rozsudok v prípade sťažovateľa; súlad daného konania s procesnými požiadavkami vnútroštátneho práva; existencia a fungovanie procesných záruk v rámci vnútroštátneho právneho systému, ktoré majú predchádzať zneužívaniu konania vnútroštátnymi orgánmi; a ďalšie okolnosti prípadu. Okrem toho musí preskúmanie obsahovať všetky procesné záruky čl. 6 ods. 1 a musí zaručovať celkovú spravodlivosť konania. Súd pri používaní pojmu „zásadné pochybenie“ v mnohých prípadoch zdôrazňoval, že samotné konštatovanie, že vyšetrovanie v sťažovateľovom prípade bolo „neúplné a zaujaté“, alebo viedlo k „chybnému“ oslobodeniu spod obžaloby, nemôže samo osebe – za neprítomnosti súdnych pochybení alebo závažného porušenia súdneho konania, zneužitia právomoci, zjavných chýb pri uplatňovaní hmotného práva alebo iných závažných dôvodov vyplývajúcich zo záujmov justície – indikovať prítomnosť zásadného defektu v predchádzajúcich konaniach...“.*

Európsky súd pre ľudské práva teda uplatňovaním vymenovaných princípov vždy v každej posudzovanej veci osobitne skúma, či existujú okolnosti podstatného a závažného charakteru, ktoré by odôvodňovali odklon od zásady, že ak súdy právoplatne rozhodli, ich rozhodnutie by nemalo byť spochybňované (napr. bod 81 vyššie citovaného rozsudku ESĽP).

Možno uzavrieť, že podľa štrasburskej judikatúry zrušenie právoplatného rozhodnutia v mimoriadnom opravnom konaní prichádza do úvahy, avšak iba za účelom nápravy fundamentálnych nedostatkov vo výkone spravodlivosti. Nadriadené súdy smú tak využívať svoju prieskumnú právomoc len k oprave skutkových a právnych omylov a justičných omylov, nie k novému prejednaniu veci.

Skutočnosť, či existujú podstatné a presvedčivé argumenty, ktoré by odôvodňovali zásah do právnej istoty účastníka konania prostredníctvom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky, je tak vždy nevyhnutným atribútom *individuálneho posúdenia každého prípadu*.

Dovolaciemu súdu je známy aj obsah uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PLz. ÚS 3/2015-22 z 18. marca 2015, ktorým, dodržiavajúc zásadu jednotnosti súdneho rozhodnutia, zjednotil rozdielne právne názory svojich senátov na povinnosť účastníka konania využiť všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky pred samotným podaním podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolaciemu súdu je rovnako známy aj obsah spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2015, ktoré bolo prijaté v nasledujúcom znení: Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky viazaný. Napriek tomu, že nejde o formálnu záväznosť (v súlade s ustanovením § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním sú uznesením jeho pléna

výlučne viazané všetky tu pôsobiace senáty), ide o faktickú záväznosť, čiže o tzv. „precedens *de facto*“.

Kardinálnu otázku spojenú s aplikáciou vyššie citovaného uznesenia pléna Ústavného súdu a spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však predstavujú ich intertemporálne dopady na aktuálnu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky postupujúc podľa zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu č. 36/2008 podal do doby confirmácie názoru Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky viacero mimoriadnych dovolaní bez akýchkoľvek obmedzujúcich podmienok.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo 6. februára 2008 sp. zn. PL. ÚS 10/04 konštatoval, že sa hlási k modernej európskej konštitucionalistike, ku ktorej patrí ochrana legitímneho očakávania (*legitimate expectation, der Vertrauensschutz*). Už z pomenovania legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Legitímne očakávanie je užšou kategóriou ako právna istota. Štát, aj keď nekoná retroaktívne alebo nezasiahne do nadobudnutých práv, môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali a ktoré spravidla súvisia s ľudským právom, porušiť legitímne očakávanie ako princíp právneho štátu.

V ústavnom poriadku Slovenskej republiky platí zásada, podľa ktorej ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho noriem), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia (PL. ÚS 36/95).

Vo všeobecnosti by malo platiť, že zjednocujúce stanovisko pôsobí nielen do budúca, ako je to pri zrušení protiústavných právnych predpisoch, ale nový právny názor je aplikovateľný na všetky pred súdmi prebiehajúce konania (primerane § 154 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd skúmal, či táto premisa platí bezvýhradne aj na vzniknutú procesnú situáciu, t. j. na rozhodovanie o mimoriadnych dovolaniach generálneho prokurátora podaných do nastúpenia faktických účinkov zjednocujúceho stanoviska Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo. Nemožno opomenúť, že k nej patrí aj súdna judikatúra. Práve ochrana oprávnenej dôvery občanov v právo, ktoré tu predstavoval ustálený výklad právnej normy vo forme stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by mala byť pre podané mimoriadne dovolania pred novým právnym záverom Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prioritná. Možno mať tak za to, že sú tu dané špecifiká výnimočnej situácie, ktorá je založená intenzívnejším záujmom na ochrane legitímnych očakávaní adresátov na riadnom prejednaní mimoriadneho opravného prostriedku. Generálny prokurátor Slovenskej republiky, ktorý podal mimoriadne dovolanie na podnet účastníka konania, využil svoje procesné oprávnenie v súlade s dlhoročne zaužívanou právnou praxou sledujúc ochranu práv účastníka konania. Ak teda generálny prokurátor Slovenskej republiky už podal mimoriadne dovolanie, ide o využitie jeho práv v takej intenzite, že jeho prípadné odmietnutie len s poukazom na prelom rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vyvolaný zjednocujúcim názorom Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, by znamenal prílišnú tvrdosť retrospektívy nového právneho názoru. Ani od generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ako prostredníka jedného z účastníkov konania na mimoriadne opravné konanie, nemožno očakávať, aby v prípade reálneho využitia svojho mimoriadneho oprávnenia v „tolerantnom právnom prostredí“, mohol odhadovať budúci názorový vývoj Ústavného a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke výkladu jeho zákonných predpokladov.

Odmietnutie podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky len s poukazom na reštrikcie dané uznesením pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky a spoločným stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by podľa dovolacieho súdu znamenalo neprimerane tvrdý zásah do práv účastníka konania, ktorý neuplatnil včas riadny, resp. tu iný mimoriadny opravný prostriedok, lebo spoliehajúc sa na bežnú súdnu prax priamo inicioval u generálneho prokurátora podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolací súd tak v intenciách vyššie uvedeného a podľa kritérií poskytnutých štrasburskou judikatúrou skúmal, či je prítomné v konaní okresného, resp. krajského súdu, také pochybenie, ktoré možno označiť za elementárne porušenie základných práv a slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky považuje zaň napríklad také *prípady nesprávnej aplikácie*

jednoduchého práva, ktoré sú späté s konkurenciou jednotlivých noriem, príp. s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov.

Pred touto právnou analýzou je nevyhnutné uviesť, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale aj dôvodmi uplatnenými v mimoriadnom dovolaní. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými § 237 ods. 1 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ani tzv. iné vady konania namietané, tieto neboli ani zistené.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní ako dovolací dôvod uvádza, že uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pretože odvolací súd nesprávne stanovil tarifnú hodnotu veci pre výpočet tarifnej odmeny za úkon právnej služby.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

Podľa § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) predmetom občianskoprávných vzťahov sú veci, a pokiaľ to ich povaha pripúšťa, práva alebo iné majetkové hodnoty.

Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa si uplatnila proti žalovaným nárok

na zaplataenie peňažnej sumy 13 996,41 € spolu s úrokom z omeškania vyjadreným v percentuálnej výške 11,99 % z rôznych istín od 29. augusta 2008 až do zaplataenia. Príslušenstvo pohľadávky teda nebolo žalobkyňou uplatňované ako kapitalizovaná hodnota a samostatná vec. Úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (t.j. veci hlavnej) podľa ustanovenia § 121 ods. 3 OZ a znášajú osud hlavnej veci, preto ak sú uplatnené spolu s istinou, netvorí osobitný predmet konania a nejde ani o spojenie dvoch samostatných vecí. Tarifnou hodnotou veci v danom prípade nie je nárok na zaplataenie úrokov z omeškania, ale nárok na zaplataenie istiny. Cenu jej príslušenstva nemožno rozširujúcim výkladom ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky zahrnúť do základu pre určenie tarifnej odmeny za tento právny úkon. V predmetnom prípade hodnotou veci, z ktorej mal súd vychádzať pri stanovení základnej tarifnej hodnoty za úkon právnej služby bola uplatnená výška pohľadávky 13 996,41 €. Ak by odvolací súd takto postupoval, musel by základnú tarifnú hodnotu za úkon právnej služby vyčíslíť sumou 303,74 €. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu však vyplýva, že tarifnú hodnotu veci stanovil ako súčet hodnoty veci a kapitalizovanej hodnoty príslušenstva. Tým dospel k nesprávnemu stanoveniu tarifnej hodnoty veci pre výpočet tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo výške 370,14 €.

Tým, že odvolací súd z tohto aspektu neposudzoval skutkový stav veci v nadväznosti k právnej stránke veci, došlo vo vzťahu k uvedenému k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Dovolací súd konštatuje, že normy občianskeho práva boli interpretované odvolacím súdom v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Aj to bol dôvod, pre ktorý najvyšší súd skonštatoval prípustnosť a opodstatnenosť mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v častiach týkajúcich sa trov konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. októbra 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová